

ת"ד 5691/11/21 - מדינת ישראל נגד ישראל לוגסי

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 21-11-5691 מדינת ישראל נ' לוגסי
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה קלאי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ישראל לוגסי

הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה - עו"ד נצר

הנאשם בהעדר

ב"כ הנאשם - עו"ד כפיר דור

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, (להלן - החסד"פ) אני מודיעה כי זיכיתי את הנאשם מהعبירות המียวחשות לו בכתב האישום, וזאת מחתמת הספק.

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של נהייה בקלות ראש בגיןו לסעיף 62(2) + 38(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א- 1961 (להלן - "פקודת התעבורה") ועבירות של אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר ח齐יה וגרימת תאונת דרכים בגיןו לתקנות 67(א) ו- 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א- 1961. (להלן - "תקנות התעבורה").

על פי עובדות כתב האישום, ביום 5.8.21 נפג הנאשם את רכבו באשקלון, ברשלנות, לא אפשר להולכת הרجل לחצות את הכביש בבטחה במעבר ח齊יה משמאלו לימיו כיוון נסיעתו, פגע בה וגרם לה חבלה שהצריכה טיפול רפואי.

עמוד 1

© verdicts.co.il - דין פליליים

- .2. הנאשם בתשובהו לכתב האישום הודה בנהיגה ברכב במקום ובזמן המצוינים בכתב האישום, הודה כי הולכת הרגל חצתה את הכביש מעבר חזיה, כפי שנטען, הודה כי נחללה בתאונת הולכת התאונת, אך כפר בכך שנגה בראשנות וכפר באחריותו לגרימת התאונת.
- .3. בהעדר מחלוקת ביחס לנזונים העובדיים הנלמדים מחומר החוקיה הקיים בתיק, הסכימו הצדדים להגשת כל חומר החוקיה שלו, ללא צורך בשמעית העדים.
- .4. המאשימה בסיכוןיה ביקשה להרשיע את הנאשם, טענה כי הולכת הרגל התקרכה מעבר החציה בהיליכה, שדה הראה פתוח מרחק של 28.2 מ' והוא על הנאשם לבדוק בה הבדיקה ולמנוע התאונת. המאשימה ציינה כי הנאשם בחקירותו במשטרתו לא ידע ליתן הסבר מדוע לא הבחן בה הולכת הרגל. המאשימה ציינה כי הבחן המשטרתי קבוע שהגורם לתאונת הוא הנאשם שהתקרכב מעבר החציה וכשל מהבחן הולכת הרגל. דוח הבחן הוגש בהסכמה, מסקנותיו לא נסתרו ועל כן יש להרשיע הנאשם עם פי מסקנות הבחן. לדברי המאשימה הנאשם הודה שלא האט את מהירותו נסיעתו כפי שמצויב על פי חוק, טענתו כי הולכת הרגל הוסתרה על ידי קורת רכבו נשללה על ידי הבחן המשטרתי מה גם שאין בטענה זו כדי לשמש הגנה, שכן אם שדה הראה לעבר מעבר החציה מוגבל, על הנאשם לקחת זאת בחשבון ולהתאים מהירותו בהתאם. לדברי המאשימה, לנאשם היה זמן רב כדי להגיב ולמנוע את התאונת בהתחשב בשדה הראה ובמהירות נסיעתו. לפיכך, לשיטת המאשימה - היא עמדה בנטל הראייתי הדרוש להוכיח אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.
- .5. ב"כ הנאשם בסיכוןיה ביקש לזכות את הנאשם. לדבריו אין בחומר החוקיה נתונים אודות מהירות חציית הולכת הרגל, מהירות נסיעת הנאשם, לא ברור מהican שדה הראה של 28.2 מ' נמדד, לאיזה כיוון הוא נמדד, אין נקודת ציון . ב"כ הנאשם הפנה לכך שהבחן לא ערך שחזור. לדבריו אין מדובר באחריות מוחלטת ועל פי הפסיקה יש להוכיח שהתאונת נמנעת באמצעות חישובים מתמטיים, ואם עסוקין בתאונת בלתי נמנעת, או שמנענות בשבריר שנייה יש לזכות. לדבריו, יש להציג נתונים באיזה מהירות התאונת נמנעת על מנת לבדוק אם נהג סביר היה מצליח למנוע התאונת.
- ב"כ הנאשם הפנה לאסופה פסיקה ממנה עולה כי בתיק משפט זיכו מאחריות לגרימת תאונה במקרים דומים.

דין

התשתית הראייתית

- .6. התשתית הראייתית שהציגה המאשימה בתיק מבוססת על דוחות פעולה של שוטרים שהגיעו לזירת התאונת, הודיעת הולכת הרגל, הודיעת נאשם ומסמכים שערק הבחן:
- . הוגשו 3 דוחות פעולה של שוטרים שהגיעו למקום (שפורך - ת/6, אטום - ת/7 וניגו -ת/8). כל השלושה ציינו כי מצורפות תמונות לדוחות הפעולה שערכו וכן מצורף סרטון, אך בחומר הראיות שהוגש לתיק, אין תמונות ואין סרטונים.

עמוד 2

הוגשה הودעה של הולכת الرجل (ת/2) וכן תעודה רפואיית על שמה (ת/3).

הולכת الرجل מסרה הודעה קצרה בחלוף למללה מחודש ממועד התאונה. מההודעה עולה כי היא הלכה לכיוון הכנינו, הגיעו למדרוכה, חצתה את הנטייב הנגדי, את אי התנועה ואז ירדה אל הכביש מעבר החציה הנוכחי ונפגעה מרכבו של הנאשם.

הולכת الرجل לא נשאהה לגבי קצב החציה, מהירות הליכתה, האופן בו חצתה (אם עצרה והמתינה על אי התנועה או שחצתה בחציה רצופה), המיקום בו חצתה, האם במרכז מעבר החציה או בקצה הקרוב לכיוון הגעתו הנאשם או דוקא בקצה המרוחק. הולכת الرجل לא נתקשתה להצביע על מקום האימפקט, לא בדירת האירוע, ואף לא באמצעות סקיצה.

להערכת הולכת الرجل היא חצתה קצרה יותר ממחצית הכביש עד הפגעה (ת/2 ש' 10) [הערכה שאינה מתוישבת בהכרח עם נתוני הסקיצה (ת/11) בשימ לב למיוקם הפגעה ברכב ולמיוקמו של הרכב ביחס לכביש].

הוגשה חקירותו של הנאשם באזהרה (ת/5).

ה הנאשם בחקירותו טען כי הבחן בהולכת الرجل לראשונה כאשר רכבו כבר על מעבר החציה. הנאשם לא ידע ליתן הסביר מדוע לא הבחן בהולכת الرجل קודם לכן והעליה השערה לפיה היא הוסתרה על ידי קורת רכבו. הנאשם נשאל לגבי מהירות נסיעתו וציין שנסע " ממש לאט" (ת/5 עמ' 2 ש' 26). בנגדות לטיעוני ב"כ המשימה בסיכון, הנאשם כלל לא נשאל אם האט לפני מעבר החציה, ולא הודה בכך בחקירותו.

בתיק זה הוגש מסמכים שערך הבוחן: הוגש דוח בוחן (ת/1), דוח פעולה (ת/9), נספח לסקיצה (ת/10) וסקיצה (ת/11).

מסקיצה (ת/11) ניתן ללמידה מספר נתונים עובדיתיים הרלוונטיים לתאונה:

ניתן ללמידה כי רכבו של הנאשם נעצר כשהוא על מעבר החציה, כשפינה שמאלית קדמית של הרכב מוקמת בקצת מעבר החציה, דופן שמאל קדמי של הרכב נמצא ברוחק של 0.2 מ' מאי התנועה, ודופן שמאל אחורי של הרכב נמצא ברוחק של 1.8 מ' מאי התנועה.

עוד ניתן ללמידה כי רוחב מעבר החציה הוא 3 מ', רוחב הכביש בסמוך למקום הוא 5 מ'.

מדוח הפעולה (ת/9) עולה כי הבחן תיעד את הזירה בתמונות וכן ערך ניסוי שדה ראייה, מלאוה בצילום תמונות, אלא שלא הוגש לעיוני התמונות, לא התמונות שתיעדו הזירה ולא התמונות שתיעדו את ניסוי שדה הראייה.

על פי ניסוי שדה הראייה קבוע הבחן כי ניתן להבחן בהולך רגל שעומד על שפת המדרכה לפני מעבר החציה, כשהרכב נמצא במרחק של 28.2 מטר מקומ (ת/11).

חשיבות הולכת الرجل כבר עמדה על שפט המדרכה.

הבחן לא ערך שחזור של התאונה

7. הבחן לא ערך שחזור של התאונה.

הnymok שנתן הבחן לכך שלא ביצע שחזור הוא: "התאונה אירעה עדין בשלב התגובה של הנג'ג, ולכן אין ממשמעות לשחזור כי הרי בכל מהירות כשהנג'ג אינו מגיב טרם הפגיעה תתרחש התאונה" (מסקנות הבחן - פיסקה 14 בדוח הבחן - ת/1 עמ' 4).

אין בידי לקבל נימוק זה. מטרת השחזור אינה לבדוק אם ניתן למנוע התאונה כאשר נהג אינו מגיב טרם הפגיעה, אלא לבדוק אם ניתן למנוע את התאונה כאשר נהג כן מגיב בזמן, ולבחון מהי מהירות הנסיעה המרבית בה ניתן היה למנוע את התאונה.

כפי שעולה מסעיף 3(ב)(1) להנחיות מדור תד 5/2018 שהוגשו לתיק:

"מוטלת חובה על הבחן לבצע שחזור מטמטי בו יקבע האם התאונה נמנעת אם לאו, כמו כן יש לקבוע מהי מהירות בה נמנעת התאונה תוך התייחסות למהירות המוניתת במקום התאונה... וזאת בכך לסייע לבית המשפט בתיחס רשלנות הנהג".

העובדת שהנואם טוען כי הבחן בהולכת الرجل רק כאשר רכבו כבר היה על מעבר הח齐יה, אמן אין בחלוקת (ת/5 ש/23), אך אינה פוטרת את הבחן מהצורך לבצע שחזור.

8. היה על הבחן לבדוק את גרסת הנואם לפיה הבחן בהולכת الرجل כשרכבו כבר על מעבר הח齐יה.

משמעות גרסתו של הנואם היא שהוא הגיע ובלם את רכבו על פני מרחק של פחות מ- 3 מטרים (שכן החל בתגובה כשהרכב כבר על מעבר הח齐יה ונעצר כשרכבו עדין על מעבר הח齐יה, כאשר חזית רכבו בקצת מעבר הח齐יה).

יהה על הבחן לעורר ניסוי בילמה עם הרכב הנואם כדי לקבוע ייעילות הbilma.

על פי נתונים אלה יכול היה הבחן לחוץ את מהירות נסיעת הנואם, כשל פניו בהינתן גרסת הנואם כמפורט לעיל עולה הרושם כי עסוקין ב מהירות נסעה מאוד איטית.

9. היה על הבודן לבדוק האם הנאשם איחר בתגובהו ומהו מושך האיחור.

אילו הבודן היה אוסף את הנתונים הנדרשים בדבר אופן חציית הולכת الرجل, לרבות **משך הזמן בו הייתה הולכת الرجل בשדה הרניה של הנאשם** (אפילו עוד בטרם הגיעו אל שפט המדרכה), מרחק החציה של הולכת الرجل וקצב החציה, יכול היה הבודן לקבוע אם הנאשם איחר בתגובהו ואת מושך האיחור בתגובהו.

10. היה על הבודן לבדוק את מהירות הנסיעה בה התאונת הייתה נמנעת.

אילו הבודן היה עורך שיחזור, היה יכול לקבוע את מיקומו של הרכב בעת שהולכת الرجل נכנסה לשדה הרואה שלו, ולבחון באיזו מהירות ניתן היה למנוע את התאונת.

המטריה המשפטית

11. סעיף 21 לחוק העונשין קובע מהו רשלנות.

21(א) "רשלנות - אי מודעות לטיב המעשה, לקיים הנסיבות או לאפשרות הגרימה לتوزצות המעשה, הנמנים עם פרטיה העבירה, כאשרם מן היישוב יכול היה, בנסיבות העניין, להיות מודע לאותו פרט, בלבד -

(2) שבUberה שעם פרטיה נמנית תוצאה שנגזרה על ידי המעשה או סכנה העולאה להיגרם שלו - **העשה נטל סיכון בלתי סביר להתרחשות התוצאה או לగירמת הסכנה כאמור**".

לשאלת מהו **סיכון בלתי סביר ראו בע"פ** (ת"א) 16-08-38835 רון מירץ נ' מדינת ישראל (5.7.17); **עפ"ת (ים)** 18-08-41847 יוסף כהן נ' מדינת ישראל (25.12.18)

12. חובותיו של נהג(Cl) הולך רגלי אשר חוצה את הכביש במעבר חצייה הוסדרו בתקנות התעבורה, בין היתר, בתקנות 51, 52(6) ו- 67(א) לתקנות התעבורה, המחייבות נהוג בנסיבות סבירה בהתחשב בכל הנסיבות ובתנאי הדרכ, להאט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור בכל מקרה שבו צפואה סכנה לעוברי דרך ובמיוחד בהתקרב למעבר חצייה וכן לאפשר להולכי רגל להשלים את חציית הכביש בביטחון.

13. על האיזון בין החובה להאט עד כדי עצירה לפני מעבר חצייה, לבין הצורך להתקדם ולפנות את הכביש מהר ככל האפשר, עמד כב' הש' זוסמן בה"מ 475/69 חיים רוכרג נ' מדינת ישראל (03/11/69) (תקנות 39, 40 (6) ו-72(א) המצוות להלן הן בהתאם, תקנות 51, 52(6) ו- 67(א) לתקנות התעבורה בנוסחן כיום, בשינויים קלים):

"**החוקן חוץ ביקרם של הולכי הרגל, שיוכלו לילך ברחובות בבטיחות ולא חשש של פגעה. אך המכונית, על אף היוותה כלי מסוכן ופעמים משחית, משרתת צרכי חברה חיונית שלמען חייב הולך**

הרגל להשלים עם הסכנה הנובעת מנתונה בדרכיהם, ובלבד שהסכנה לא נוצרת על ידי התנהגות רשלנית של נהג. "פשרה" זו בין צרכי התחבורה ובין הבטיחות של עובר דרך מצאה את ביטויו בהוראת התקינה 39 הנ"ל.

איות מופרחת של כלי רכב אינה תמיד מעלה. מקום שנאג מעט כאשר הנסיבות מאפשרות לו להתקדם מהר, עלולה הנהיגה לגרום לפקקי תנועה ולסתום את רחובות העיר, וכך שכר האיטיות בהפסד הציבור....

תקנה 72(א) אינה מחייבת את הנהג בעירה לפני מעבר הח齐יה... הנהג חייב להאט בהתקרבו אל המעבר, כמו שכבר נקבע בתקנה 40(6), אך אם נסייתו אינה בחזקת סכנה להולכי רגל עליו להתקדם, ולפנות את הכביש מהר ככל האפשר אם **ఈיב נהג להאט עד כדי האפשרות לעזור לפניו המعبر, כלשונה של תקנה 72(א)**, אך לא כרוכה, פירושו של דבר, שבמטרים האחוריים לפניו המعبر חייב הנהג להפחית את מהלך הנסיעה עד כדי **שיכול לעזרו "במקום"**, ועליו יהיה לנסוע לא יותר מהר מאשר 5 או 10 ק"מ לשעה בערך. התמודר נסיעה שכזאת ברוחב ראשי של כרע גדול, הח齊י מעברים במרקם של כמה עשרות מטרים זה מזה? אם זה יהיה הכלל, "מהלך" התנועה לאורך כל הדרכ, וכבשי הערים יהיו סתוםים וחסומים לחלווטין. תקנות התעבורה אין באות ליצור מכשול בדרכים, וכך גם תקנה 72 (א) לא באה אלא לקבוע את מידת המהירות הסבירה של נהג המתקרב למעבר ח齐יה. **הוא חייב להאט, כדי שיכול להגביל ביעילות ובמהירות על סכנה הצפiosa לעוברי דרך...**" (ההדגשות לא במקור - נ.ח.)

14. על נהג המתקרב למעבר ח齐יה חלה חובת זהירות מוגברת - אין זו חובה מוחלטת.

בע"פ 8827/88 ישראל שטריזנט נ' מדינת ישראל (13.7.03), קבע כב' הש' חסין, כי חובת הציפיות קיימת גם כאשר הנעשה ליד מעבר ח齐יה מוסתר, וגם כאשר מקצת מעבר ח齐יה מוסתר, בין בשל רכב החונה ליד מעבר ח齐יה, בין בשל רכבים אחרים הנושעים לפניו והמנועים ממנו מראות את הנעשה במעבר ח齐יה, חובה לצפות כי באותו "שטח מת" ימצא הולך רגל.

בבג"ץ 8150/81 דליה קרנסטי נ' פרקליטות המדינה - המחלקה הפלילית (6.8.14), התייחס כב' הש' הנדל לדבריו של כב' הש' חסין בעניין שטריזנט וקבע:

"אמירה זו אינה קובעת אחריות גורפת ובסולוטית על נהג המגיע למעבר ח齐יה, ועודין על בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו, בהתאם לנסיבות הקונקרטיות...
ניתן אףוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון ذה שאינם סותרים זה את זה.

הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר ח齐יה **מוטלת אחריות מוגברת**. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגינו לשטח זה, אך על השולט בכל'י בעל-כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנוהג בזירות. אחריות זו כוללת, על-פי הפסיכה, חובה לצפות, במידה זו או אחרת, את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל - כך במיוחד קבוצות אוכלוסייה ממוקדות כגון ילדים וקשישים...

הכלל השני הוא כי **האחריות אינה מוחלטת**. אין **עסקינו באחריות קפידה**. העבירה היא גرم מות בראשנות. טרם מושמע נאשם בעבירה כזו, על התביעה להוכיח שלשה מרכיבים: **התרששות**, גרים מות, וקשר סיבתי משפטי ועובדתי ביןיהם". (ההדגשות לא במקור-נ.ח.).

ראו גם עפ"ת (נצחת) 28434-05-13 איתי ברזל נ' מדינת ישראל (23/10/2013) :

"קביעה קטגורית זו של בית המשפט קמא ולפיה, מקום בו נהג המערער ברכב, לא הבחן בהולכת רgel שחצתה על מעבר ח齊ה, פגע בה וגרם למותה, מבל' הצורך להידרש להוכחת כל אחד מיסודות עבירות הרשלנות ברף ההוכחה הנדרש בפליליים, עומדת היא בוגוד לדין ולפսיקה. **אין בעצם הפגיעה במונוחה שחצתה על מעבר ח齊ה, אשר גרמה למותה, כדי לגבות קטגורית את אחוריות הנגה הפוגע, בפליליים.** עדין עומדת למשיבה החובה להוכיח את כל אחד מיסודות עבירות הרשלנות בנTEL ההוכחה הנדרש בפליליים והשאלה היא האם צלחה המשיבה בהוכחה הנדרשת..."

השאלה היא, מה צריך ומה יכול היה המערער לעשות על מנת למנוע את התאונה, ובහינתן, כי לא יכול היה לעשות דבר, או למצער, התביעה לא הוכחה מה יכול היה לעשות, אז יזכה המערער ...

על המשיבה להוכיח אפוא, כי הפגיעה במונוחה הייתה יכולה להימנע ולהוכיח באופן פוזיטיבי כיצד הייתה יכולה התאונה להימנע. רק אם מגיימים למסקנה חשיבות ולפיה, התאונה הייתה יכולה להימנע ובאיו תנאים יכולה הייתה להימנע, כי אז היה ניתן לקבוע, כי המערער חריג מתנאי ההתנהגות הנדרשים וכי התגבשו בעניינו יסודות עבירות ה"רשלנות" ולפיכך, יש להרשיעו בפליליים....

משכך אפוא, קבעתו השיפוטית של בית המשפט קמא ולפיה כל מקרה של פגעה בהולכת רgel על מעבר ח齊ה, למעט מצב בו זו "צנחה מהשמים", מהוות מניה ובה, רשלנות של הנגה הפוגע, הינה קביעה שנואה, שלא ניתן להוותה על כנה". (ההדגשות לא במקור-ג.ח.)

מן הכלל אל הפרט:

לא הוכח כי הנאשם התרשל

15. אין בתייק אינדיקציה לכך שהנאשם נהג במהירות בלתי סבירה או כי נטל סיכון בלתי סביר באופן בו התקרב עם רכבו אל מעבר הח齐ה. כאמור, בנגדות לטיעוני המאשימה אין כל ראייה לכך שהנאשם לא האט מהירות נסיעתו, ודזוקא הנתונים שנאספו מתישבים עם האפשרות שנסע מאדן.

16. מהנתונים שנאספו עולה הרושם כי הנאשם אישר להבחן בנסיבות הולכת הרgel במקומות.

כאמור, מהודעת הולכת הרgel, עולה כי היא חצתה את הנטייב הנגדי, את אי התנועה ואז ירדה אל הכביש במעבר הח齐ה הנוכחי, ונדמה כי הנאשם יכול היה להבחן בהולכת הרgel עוד לפני שהגיע עם רכבו אל מעבר הח齐ה.

עם זאת לא נערכה בדיקה האם ניתן להבחן בהולכת הרgel בנטיב הנגדי או על אי התנועה, אלא נבדקה רק האפשרות להבחן בהולך רgel כשהוא עומד על שפת המדרכה לפני הירידה אל הכביש.

זאת ועוד, משלא בוצע שחזור, אין נתונים היקן היה רכבו של הנאשם בשעה שהולכת הרgel נכנסה לשדה הראייה שלו, וכמה זמן עבר מרגע שנכנסה הולכת הרgel לשדה הראייה ועד שהבחן בה והחל להגיב, כך שהגמ שעולה הרושם כי

הנאשםஇ Ichor להבחן בנסיבותו של הולכת הרجل, אין בתייק די נתונים המאפשרים לקבוע באופן נחרץ אם הנאשםஇ Ichor בתגובה ומהו מושך האיכון בתגובה.

אין די בהתרשומות כי הנאשםஇ Ichor בתגובה כדי לקבוע שהתרשל, אלא יש צורך להוכיח את האיכון, ואת מושכו.

17. אין חולק כי הנאשם לא סיפק הסבר מניה את הדעת לכך שלא הבחן בהולכת הרجل [האופציה שהציג כי אולן קורת הרכב הסתירה (ת/5 ש' 36) נשללה על ידי הבוחן (ת/9)], אך אין בהעדר ההסבר כדי לפטור את הבוחן מלבדוק אם הנאשםஇ Ichor בתגובה ומהו מושך האיכון.

18. בתי המשפט קבעו לא אחת, כי אין הצדקה להרשעה בפלילים כשבוקין באיכון של חלקי שניות

ראו למשל בע"פ (ירושלים) 1195/97 דוד כהן נ' מדינת ישראל:

"ענין לנו בתאונת קטלנית, שהרשעת האחראי לתאונת תליה, לא כמעט, בחישובים של מרחק עצירה, שדה ראייה, מהירות הנסיעה של הרכב, ...כשאנו עוסקים באנשים חיים, יש לנகוט משנה זהירות בהרשעה המבוססת על חישובים של שברי שניות וחלקי מטרים, כאמור: אין לשפוט אותם על-פי ממוצעים מבלתי להוציא שוליים בטוחים שיש בהם כדי למנוע עזול. כבר ידוע הוא שאנשים שונים זה מזה גם בנסיבותיהם. כל עוד לא נבדקת מהירות התגובה בסוגרת מבחני הרישוי יש להניח שחלק מהנהגים מוגבים קצת יותר לאט ועדיין אין לראות בהם רשלנים. כשמדבר בפער של מטרים בודדים ושל שניות או שברי שניות הקפ' חיבת הטבות לטבות נאשם כשהמדובר במרקורי גבול" (וראה ע"פ 437/67 שאוזכר בע"פ 308/71 הרשקביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד כה(2), 673).

זאת ועוד:

"כשהכרעה בין אשם וחף מפשע תליה בהבדל של שנייה או מחצית השנייה, ולא היו ממצאים עובדיים בטוחים השוללים כל אפשרות סבירה של טענת מינימאלית זאת בחישוב הזמן והmph, נראה לנו שהמעורר היה זכאי להנות מן הספק" (שם, שם).

ראו גם ע"פ (תל אביב-יפו) 04/0807 אשר מור נ' מדינת ישראל; עפ"ת (חיפה) 14-10-24027 פוץ'קוב נ' מדינת ישראל.

לא הזכיך כי ניתן היה למנוע את התאונת

19. גם אילו היה מוכח שהנאשם התרשל, על המאשימה מוטל הנטל להוכיח כי ניתן היה למנוע את התאונת אלמלא הנאשם התרשל.

ראו בעניין זה, את שנקבע ברע"פ 1274/99 יואל לידני נ' מדינת ישראל (23.8.99):

"גם בהנחה - אותה נבחן מיד - שהוכח כי המערער התרשל בכך שלא הבחן במנוח עת זה חזה את הכביש, מוטל הנTEL להוכיח את קיומו של קשר סיבתי בין התרשלות המערער לבין התוצאה הקטלנית על המשיבה. בהעדר ראיות המצביעות על קשר סיבתי זה יש להנחות את הנאשם מן הספק לגבי קיומו... "

ראו גם עפ"ת (נצרת) איתן ברzel נ' מדינת ישראל (13/10/23) קבע בית המשפט:

"אין בידינו נתונים כדי לקבוע האם התאונה הייתה, מבחינת הנהג, מנעמת או בלתי מנעמת, שכן אחד הנתונים החשוב לעניין זה הוא באיזה מהירות הייתה התאונה מנעמת, ... משך, ושעה שגם חסר הנtanון המדיוק של מהירות הנהג, עובר לתאונה, איזי חסרים הנתונים המרכזים, שעל פיהם, ניתן לקבוע, אם בכלל, את רשלנות המערער ...".

ובאותו הקשר בבג"ץ 13/8150 דליה קרנסקי נ' פרקליטות המדינה - המחלוקת הפלילית (6.8.14):

"ה גם שמוסכם כי הנהג לא הבחן במנוחה עת חזה את הכביש עד לסמן לפגיעה בה, עדין יש להידרש לחישובים המתמטיים של שדה הראייה הרלוונטי, של מהירותו של הרכב הנוסע ושל הולכת הרגל המנוחה, ושל מהירות (והmph) שבה התאונה הייתה מנעמת.... בעניינו, יש להציג עליין כר, עליה מפסק-הדין של בית המשפט המחויז כי בדיקות לא נערכו או שלא נערכו בצורה מתאימה.

20. כאמור, הבוחן לא הציג כל נתון ולא ערך כל שחזור שיש בו כדי להוכיח שניתן היה למנוע התאונה (ובアイzo מהירות ניתן למנוע התאונה).

סוף דבר

21. בנסיבות התקיך שלפני:

ה גם שהולכת הרגל נפגעה מרכבו של הנאשם עת חזה את הכביש מעבר חציה, לא הונחה התשתית הראייתית הנדרשת לצורך הכרעה בשאלת האם הנאשם התרשל בנהיגתו והאם ניתן היה למנוע את התאונה אל מולו התרשל.

משלא בוצע שחזור של התאונה חסרים נתונים מהותיים הנדרשים כדי לקבוע אם הנאשם אחר בתגובהם, מהו מושך האיכון ואם עסקין בתאונה מנעמת ובאיzo מהירות היא מנעמת.

המאמינה לא הוכחה מעבר לכך סביר כי הנאשם נקט סיכון בלתי סביר, נהג במהירות שאינה מתאימה לנسبות או איicher בתגובהו.

המואשימה לא הוכיחה כי ניתן היה למנוע את התאונה אילו היה הנאשם נהוג אחרת. משפט פלילי לפנינו לכל דבר ועניין ועל המואשימה להרים את נטל הראייה המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר. בפרשא שבפני המואשימה לא הרימה את נטל הראייה הרובץ לפתחה ולא ניתן לקבוע במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי כי התאונה נגרמה עקב נהיגה רשלנית של הנאשם.

לאור האמור, מצאתי לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ولو מחמת הספק.

זכות ערעור CHOKE.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשפ"ב, 20 יולי 2022, במעמד הצדדים